



רע"פ 1202/16 - משה ברוך נ' מדינת ישראל

פלילי - חוק העונשין - אחר

סדר דין פלילי - חזרה מהודיה

var MareMakom = "רעפ 1202/16 - משה ברוך נ' מדינת ישראל, תק-על 12016(1), 7746(15/02/2016)";

{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון

רע"פ 1202/16

כבוד השופט א' שהם
משה ברוך

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום
30.12.2015, בע"פ 8447-09-15, שניתן על-
ידי כב' השופטים: י' אלון - נשיא; י' צלקובניק;
ו-י' רז-לוי

בעצמו

המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים: י' אלון - נשיא;
י' צלקובניק; ו-י' רז-לוי), בע"פ 8447-09-15, מיום 30.12.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו
של בית משפט השלום בקרית גת (כב' השופטת נ' שמואלי-מאיר), בת"פ 27362-10-14, מיום 14.5.2015.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1



2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 15.9.2014, בשעה 10:00 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח מילולי בין המבקש לבין פקידה בבנק לאומי, בסניף "רוגוזין" שבאשדוד, על רקע רצונו של המבקש לקבל הלוואה מן הבנק. במהלך הויכוח, כך נטען, התפרע המבקש, השתולל ו"הטיל חיתתו על פקידת הבנק".

3. בגזר דין, מיום 14.5.2015, זקף בית משפט השלום לזכותו של המבקש את הודאתו באשמה, כמו גם את העובדה כי עברו הפלילי אינו מכביד. על רקע זה, השית בית משפט השלום על המבקש 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים, כל עבירת אלימות, ובכלל זאת עבירת איומים.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה, ביום 30.12.2015. המבקש מיקד את ערעורו, בטענה כי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן נמסרה תחת לחצים שהופעלו עליו, על-ידי בית משפט השלום ועל-ידי עורכת דינו, מטעם הסניגוריה הציבורית. לפיכך, עתר המבקש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו. לאחר שהאזין לטענות הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את טענתו זו של המבקש, בקובעו כי אף על פי ש"יום ההקראות המרוכז" הינו יום דיונים עמוס ולחוץ למדי, המבקש היה מיוצג לכל אורכו, ומכאן שאין הוא יכול להיבנות מן הטענה שהוא הודה במיוחס לו והסכים לנוסחו של כתב האישום המתוקן, שלא מתוך רצונו החופשי.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי טען המבקש, כי הוא לא ביצע את העבירה שבה הורשע, ויש לאפשר לו, לפיכך, לחזור בו מהודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן. המבקש הדגיש, כי במהלך יום הדיונים בבית משפט השלום הוא עמד על סירובו, בפני באת-כוחו, להודות במיוחס לו. ואולם, לשיטתו של המבקש, לנוכח עמדתה העיקשת של באת-כוחו, ובעקבות הלחץ שהופעל עליו מעצם הלחץ והעומס ששררו במהלך יום הדיונים בבית משפט השלום, הרי שהוא קיבל החלטה פזיזה להודות בעובדות כתב האישום המתוקן, אף על פי שלא ביצע עבירה כלשהי. בדיעבד, כך נטען, התייסר המבקש לנוכח תחושתו כי הורשע בעבירה שלא ביצע.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה למינוי סניגור ציבורי למבקש, ולכך אדרש בהמשך.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או סוגייה ציבורית בעלת השלכות



רחבות, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך, ואין הבקשה מקימה חשש מפני עיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 1231/16 רוזנברג נ' אגף החניה בעיריית תל אביב (15.2.2016)); רע"פ 1180/16 ישעיהו נ' מדינת ישראל (15.2.2016); רע"פ 1149/16 עם שלם נ' מדינת ישראל (14.2.2016)). די בטעם זה, כשלעצמו, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור שלפניי.

על רקע זה, ומשאין עילה לעריכת דיון בעניינו של המבקש, בפני בית משפט זה, לא מצאתי כל הצדקה, בנסיבות העניין, למינוי סניגור ציבורי למבקש, ובקשתו, בעניין זה, נדחית.

7. אוסיף, למעלה מן הצורך, כי אינני מקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. המבקש טען, כאמור, כי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן נמסרה בעקבות לחץ שהופעל עליו על-ידי באת-כוחו מטעם הסניגוריה הציבורית, אשר ייצגה אותו בעת הדיון בפני בית משפט השלום. ואולם, כפי שקבעתי, לא אחת, בהקשר זה, אין לקבל את התופעה, לפיה עם סיומו של הליך משפטי, יפנה אחד הצדדים ויטען, בלא כל תשתית ראייתית מינימלית, כי בא-כוחו פעל בניגוד לאינטרסים שלו או בניגוד לידיעתו ולהסכמתו. טענה מעין זו, גם אם היא נכונה, עליה להתברר באופן ממצה עם עורך הדין שכלפיו מופנית הטענה, ולכל הפחות, יש לצרף אליה, את התייחסותו של עורך הדין לנטען כלפיו (רע"פ 7793/15 ג'אר נ' מדינת ישראל (19.11.2015); רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014)); רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014)). בענייננו, לא צירף המבקש כל אסמכתא לטענותיו כלפי באת-כוחו בבית משפט השלום, ולא עשה כן גם טרם הדיון שנערך בפני בית המשפט המחוזי. משכך, אינני מקבל את השגותיו של המבקש לעניין ייצוגו במהלך הדיון בפני בית משפט השלום.

אשר לבקשתו של המבקש לחזור בו מהודאתו, אזכיר כי אין די בחרטה גרידא מצדו של הנאשם כדי למלא אחר הדרישה בדבר קיומם של "נימוקים מיוחדים", שבהתקיימם ניתן להתיר לאותו נאשם לחזור בו מהודאתו. יפים, בהקשר לכך, הדברים שנאמרו בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621 (2002):

"חרטת הנאשם, כשלעצמה, אין בה כדי להוות נימוק מיוחד לעניין זה, וכי יותר לנאשם לחזור בו מהודייתו רק בנסיבות חריגות: 'היתר כאמור יינתן בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה'" (ראו גם: רע"פ 2065/14 אבו מדיגם נ' מדינת ישראל (28.8.2014)).

במקרה דנא, סבר בית המשפט המחוזי כי אין מקום להתיר למבקש לחזור בו מהודאתו, שנמסרה, כך על-פי פרוטוקול הדיון בבית משפט השלום, מתוך הסכמה מלאה של המבקש למיוחס לו בכתב האישום המתוקן, ודעתי, בעניין זה, כדעתו של בית המשפט המחוזי.



8. לפיכך, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ו' באדר א' התשע"ו (15.2.2016).

ש ו פ ט
